

Carrie Soto is back

Van Taylor Jenkins Reid verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Supernova
In een ander leven
Daisy Jones & The Six
The seven husbands of Evelyn Hugo -
De zeven echtgenoten van Evelyn Hugo
Het feest van de eeuw

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Taylor Jenkins Reid

Carrie Soto is back

De comeback van Carrie Soto

Vertaald uit het Engels
door Marja Borg

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6170 8

© 2022 Rabbit Reid Inc.

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos
uitgevers, Amsterdam en Marja Borg

Oorspronkelijke titel *Carrie Soto is Back*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Random House

Omslagontwerp Margo Togni, op basis van het ontwerp van Henry Petrides

Omslagillustratie © Katleho Seisa / Getty Images en Shutterstock

Foto auteur © Scott Witter

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Brad Mendelsohn, die voor mij nog het dichtst
in de buurt komt van wat een coach is

Chan tegen Cortez

US Open

September, 1994

MIJN HELE LEVEN STAAT OF VALT MET DE UITSLAG VAN DEZE PARTIJ.

Mijn vader, Javier, en ik zitten op de eerste rij in het midden bij Flushing Meadows, waar we de zijlijnen bijna kunnen raken. De lijnrechters staan met hun handen op de rug aan weerszijden van de baan. Recht voor ons bevindt zich de umpire; hoog op zijn stoel steekt hij boven het publiek uit. De ballenmeisjes zitten gehurkt, klaar om het op een rennen te kunnen zetten.

Dit is de derde set. De eerste was voor Nicki Chan, en Ingrid Cortez heeft met veel pijn en moeite de tweede gewonnen. De laatste set zal bepalen wie de winnaar wordt.

Mijn vader en ik zien, samen met de twintigduizend anderen in het stadion, hoe Nicki Chan naar de baseline loopt. Ze buigt door haar knieën en zoekt haar evenwicht. Dan komt ze omhoog op haar tenen, gooit de bal in de lucht en stuurt met een snelle beweging van haar pols een vernietigende servicebal met ruim tweehonderd kilometer per uur in de richting van Ingrid Cortez' backhand.

Cortez pareert hem met een verbazingwekkende kracht. De bal valt net binnen de lijn. Nicki weet hem niet te halen. Punt voor Cortez.

Ik sluit mijn ogen en zucht.

'Cuidado. De camera's houden onze reactie in de gaten,' zegt mijn vader met zijn kiezen op elkaar. Hij draagt een van zijn vele panamahoeden,

waar zijn krullerige zilveren haar aan de achterkant onder vandaan kruipt.

‘Pap, iederéén houdt onze reactie in de gaten.’

Nicki Chan heeft dit jaar al twee grand slams gewonnen: de Australian Open en Roland-Garros. Als ze deze partij wint, zal ze mijn record van twintig grandslamstitels evenaren. Ik heb dat record behaald in 1987, toen ik Wimbledon voor de negende keer won en daarmee de grootste tennisspeelster aller tijden werd.

Nicki heeft met haar geheel eigen manier van spelen – brutaal en luidruchtig, bijna alleen spelend vanaf de baseline, met een ongelooflijke kracht in haar services en groundstrokes – het vrouwentennis van de afgelopen vijf jaar gedomineerd. Maar toen ze eind jaren tachtig begon in de WTA vond ik haar een onopvallende tegenstander. Misschien goed op gravel, maar op haar eigen gras in Wimbledon kon ik haar moeiteloos verslaan.

Er veranderden dingen nadat ik was gestopt in 1989. Nicki won in een alarmerend tempo de ene na de andere grand slam. En nu zit ze me op de hielen.

Met gespannen kaken kijk ik naar haar.

Mijn vader kijkt op zijn beurt naar mij met een onbewogen gezicht. ‘Ik wil alleen maar zeggen dat de fotografen je in beeld proberen te brengen als je boos wordt of haar uitjouwt.’

Ik draag een zwart mouwloos shirtje en jeans. Een Oliver Peoples-zonnebril met schildpadmontuur op mijn neus. Mijn haar heb ik los. Zelf vind ik dat ik er op bijna zevenendertigjarige leeftijd nog net zo goed uitzie als altijd. Dus van mij mogen de fotografen hun gang gaan.

‘Wat zei ik altijd tegen je bij juniorentoernooien?’

‘Hou je gezicht in de plooi.’

‘Exacto, hja.’

Ingrid Cortez is een Spaanse tennisster van zeventien die bijna iedereen heeft verrast met haar snelle stijging op de ranglijsten. Haar stijl lijkt wel wat op die van Nicki – krachtig, luidruchtig – maar ze maakt meer gebruik van de hoeken. Ze is ook verrassend emotioneel op de baan. Ze

schreeuwt met zichtbaar plezier wanneer ze een ace langs Nicki mept.

‘Weet je, misschien roept Cortez haar wel een halt toe,’ zeg ik.

Mijn vader schudt zijn hoofd. ‘Lo dudo.’ Hij beweegt nauwelijks zijn lippen wanneer hij praat en mijdt met zijn blik expres de camera’s. Ik weet nu al dat mijn vader morgenvroeg de krant openslaat en meteen op zoek gaat naar foto’s van hem. Er zal een glimlach om zijn lippen verschijnen wanneer hij ziet dat hij nog steeds bijzonder aantrekkelijk is. Hoewel hij eerder dit jaar is afgevallen vanwege de chemokuren die hij moest ondergaan, is hij nu kankervrij. Zijn lichaam heeft zich volledig hersteld. Hij maakt een gezonde indruk.

Omdat de zon recht in zijn gezicht schijnt, geef ik hem een tube zonnebrandcrème. Hij knijpt zijn ogen samen en schudt zijn hoofd, alsof het voor ons allebei een belediging is.

‘Cortez heeft haar set mooi gewonnen,’ zegt hij. ‘Maar Nicki spaart haar krachten voor de derde set.’

Mijn bloed begint sneller te stromen. Nicki scoort drie punten op rij en wint de game. Het staat nu 3-3 in de derde set.

Mijn vader kijkt me aan en neemt zijn bril even af zodat ik zijn ogen kan zien. ‘Entonces, wat ga jij doen?’ vraagt hij.

Ik wend mijn blik af. ‘Ik weet het niet.’

Hij zet zijn bril weer op en kijkt naar de baan met een kort knikje naar mij. ‘Nou, als je niks doet, is dat wat je doet. Niks.’

‘Sí, papá. Ik weet het.’

Nicki serveert in de hoek. Cortez rent naar voren en probeert de bal te pakken voordat hij hoogte maakt, maar hij belandt in het net.

Ik kijk naar mijn vader. Hij fronst.

In de spelersbox zit de coach van Cortez voorovergebogen met zijn gezicht in zijn handen.

Nicki heeft geen coach. Ze is ongeveer drie jaar geleden vertrokken bij haar laatste en heeft sindsdien zes grand slams gewonnen zonder hulp van wie dan ook.

Mijn vader maakt veel grapjes over spelers zonder coaches, maar over Nicki houdt hij zijn mond.

Cortez staat voorovergebogen. Met haar hand op haar heup probeert ze op adem te komen. Nicki kent geen medelijden. Ze vuurt een volgende service op haar af. Cortez begint te rennen, maar mist.

Nicki glimlacht.

Ik ken die lach. Ik ken dit soort momenten.

Met het volgende punt wint Nicki de game.

‘Shit,’ zeg ik wanneer ze van baan wisselen.

Mijn vader trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Cortez stort altijd in als ze achter komt. En Nicki weet dat.’

‘Nicki is krachtig,’ zeg ik. ‘Maar ze past zich ook altijd heel goed aan. Als je tegen haar speelt, speel je tegen iemand die jouw zwakheden weet uit te buiten.’

Mijn vader knikt.

‘Iedere speler heeft een zwakke plek,’ zeg ik. ‘En Nicki weet die altijd te vinden.’

‘Ja.’

‘Wat is de hare?’

Mijn vader verbijt een lachje. Hij neemt een slok van zijn drankje.

‘Wat?’ vraag ik.

‘Niks,’ zegt hij.

‘Ik heb nog niets besloten.’

‘Oké.’

Beide speelsters lopen de baan weer op.

‘Nicki is alleen een beetje traag,’ zeg ik met een blik op haar terwijl ze naar de baseline loopt. ‘Ze is heel krachtig, maar niet snel – niet in haar voetenwerk en niet bij het maken van keuzes. Ze is niet zo snel als Cortez, zelfs vandaag niet. Maar vooral niet zo snel als Moretti, Antonovich, zelfs niet als Perez.’

‘Of jij,’ zegt mijn vader. ‘Er loopt in het circuit niemand rond die zo snel is als jij altijd was. Niet alleen met je voeten, maar met je hoofd *también*.’

Ik knik.

Hij gaat verder. ‘Ik heb het over positie innemen, de bal vroeg uit de

lucht pakken, de snelheid eruit halen zodat Nicki hem niet met al die kracht van haar kan terugslaan. Niet zoals jij dat kon.'

'Ik zou wel een antwoord op die kracht moeten vinden,' zeg ik tegen hem. 'En dan ook nog mijn snelheid behouden.'

'Dat zal niet eenvoudig zijn.'

'Niet op mijn leeftijd en met mijn knieën,' zeg ik. 'Ik kan niet meer zo hoog in de lucht komen als vroeger.'

'Es verdad,' zegt mijn vader. 'Je zult alles moeten geven wat je in je hebt.'

'Als ik het zou doen,' zeg ik.

Mijn vader rolt met zijn ogen, maar plakt dan snel een neplachje op zijn gezicht.

Ik begin te lachen. 'Echt, wie kan het nou schelen als je een keertje fronsend op een foto staat?'

'Ik bemoei me niet met jouw zaken, en jij niet met de mijne,' zegt mijn vader. 'Begrepen, hija?'

Ik moet weer lachen. 'Sí, papá, ik heb het begrepen.'

Nicki pakt ook de volgende game. Nog eentje en dan is het voorbij. Dan heeft ze mijn record geëvenaard.

Het bloed klopt me in mijn slapen als ik me dat voorstel. Cortez zal Nicki Chan niet weten tegen te houden, niet vandaag. En ik zit hier op de tribune. Ik zit hier vast en moet toezien hoe Nicki alles van me afpakt waar ik zo hard voor heb gewerkt.

'Wie zal me dan coachen?' vraag ik. 'Jij?'

Mijn vader kijkt me niet aan, maar ik zie zijn schouders verstijven. Hij haalt diep adem en kiest zijn woorden zorgvuldig. 'Dat is aan jou. Die beslissing kan ik niet nemen.'

'Wat dan? Moet ik Lars soms bellen?'

'Je moet doen wat je wilt, pichona,' zegt hij. 'Zo werkt dat als je volwassen bent.'

Hij wil dat ik hem smeeik. En terecht.

Cortez rent zich de longen uit het lijf. Maar ze is moe. Dat zie je aan haar trillende benen wanneer ze stilstaat. Het is 30-love.

Shit.

Ik laat mijn blik over de toeschouwers glijden. Mensen buigen zich naar voren; sommigen trommelen met hun vingers. Iedereen lijkt wat sneller te ademen. Ik kan me alleen maar voorstellen wat de sportverslaggevers nu zeggen.

De mensen om ons heen kijken steeds naar mijn vader en mij in afwachting van mijn reactie. Ik begin me opgesloten te voelen.

‘Als ik het doe...’ zeg ik zacht. ‘Wil ik jou als coach. Dat wil ik alleen maar zeggen, pap.’

Hij kijkt me aan terwijl Cortez een punt pakt van Nicki. De menigte houdt haar adem in, zich ervan bewust dat er dadelijk geschiedenis zal worden geschreven. Misschien zou ik net zo zijn als zij als het niet mijn geschiedenis was die hier op het spel stond.

‘Zeker weten, hja? Ik ben niet meer de man die ik was. Ik heb niet meer hetzelfde... uithoudingsvermogen.’

‘Dan kunnen we elkaar de hand geven,’ zeg ik. ‘Je zult iemand coachen die ook haar beste tijd heeft gehad.’

Het staat inmiddels 40-15. Nicki staat op het punt de partij te winnen.

‘Ik zal de beste tennisspeelster aller tijden coachen,’ zegt mijn vader. Hij pakt mijn hand. Hoewel ik tegen de veertig loop, lijkt mijn hand op de een of andere manier nog steeds heel klein in de zijne. En net zoals vroeger voelt hij warm en ruw en sterk aan. Wanneer hij me een kneepje geeft, voel ik me heel klein – alsof ik altijd een kind zal blijven en hij deze reus, voor wie ik mijn hoofd omhoog moet houden om hem te kunnen aankijken.

Nicki serveert. Ik hap naar adem.

‘Dus je doet het?’ vraag ik.

Cortez retourneert de bal.

‘We zouden weleens heel erg op onze smoel kunnen gaan,’ ga ik verder. ‘En dan ziet iedereen dat het de Houwdegen niet meer lukt. Dat zouden ze te gek vinden. Ik zou niet alleen mijn record bezoedelen maar alles wat ik heb bereikt. Misschien verknallen we daarmee alles wel.’

Nicki slaat een groundstroke.

Mijn vader schudt zijn hoofd. 'We kunnen niet alles verknallen. Want er is meer dan tennis, *pichona*.'

Ik weet niet of ik het wel met hem eens ben.

Cortez weet de bal terug te slaan.

'Maar we zouden harder moeten werken dan ooit tevoren,' zeg ik. 'Denk je dat je dat aankunt?'

'Ik zou het een enorme eer vinden,' zegt mijn vader. Ik zie dat hij tranen in zijn ogen krijgt en dwing mezelf hem te blijven aankijken. Hij pakt mijn hand wat steviger beet. 'Ik zal als een gelukkig man sterven, *pichona*, als ik jou nog een keer zou kunnen coachen.'

Ik probeer de brok in mijn keel niet te voelen. 'Nou, dan is het dus besloten,' zeg ik.

Er verschijnt een lach op mijn vaders gezicht.

Nicki slaat een lob. De bal maakt een trage hoge boog door de lucht. Het stadion volgt zijn vlucht, eerst omhoog en dan naar beneden.

'Nou, dat is dan het einde van mijn pensioen,' zeg ik.

Het lijkt erop dat de bal uit gaat. Als dat zo is, is Cortez even gered.

Mijn vader slaat zijn arm om me heen en trekt me stevig tegen zich aan. Ik krijg bijna geen lucht. Hij fluistert in mijn oor: 'Er is niets wat me trotser zou maken, *cielo*.' Hij laat me los.

De bal valt, net binnen de achterlijn. In stilte kijken de toeschouwers toe terwijl hij hoog en snel op stuitert. Cortez is al naar achteren gelopen in de overtuiging dat het een lange bal zou worden, en nu is het te laat. Ze kan niet op tijd terug zijn. Ze werpt zich naar voren, maar mist.

Een seconde lang blijft doodstil, en dan begint het publiek te juichen.

Nicki Chan heeft de US Open gewonnen.

Cortez laat zich op de grond vallen. Nicki steekt haar vuisten in de lucht.

Mijn vader en ik glimlachen. We zijn er klaar voor.

De eerste keer

1955-1965

MIJN VADER WAS OP ZIJN ZEVENENTWINTIGSTE VANUIT BUENOS AIRES naar de V.S. verhuisd. In Argentinië was hij een toptennisser geweest, met dertien kampioenschappen in de elf jaar dat zijn carrière duurde. Hij werd 'Javier el Jaguar' genoemd. Hij was elegant maar dodelijk.

Zoals hij echter zelf zei, had hij zijn knieën geweld aangedaan. Zijn sprongen waren te hoog en hij landde niet altijd zoals het hoorde. Toen hij tegen de dertig liep, wist hij dat zijn knieën het niet lang meer zouden uithouden. Hij stopte in 1953, iets waar hij niet met me over kon praten zonder gespannen te raken en uiteindelijk de kamer te verlaten. Vlak daarna vatte hij het plan op om naar de Verenigde Staten te gaan.

In Miami kreeg hij een baan bij een chique tennisclub als 'hitter', iemand die de hele dag beschikbaar was voor leden die een partijje wilden spelen. Het was een baan die normaal gesproken werd vervuld door studenten die zomervakantie hadden, maar hij deed het met dezelfde ambitie als waarmee hij wedstrijden speelde. Zoals hij zelf zei tegen veel leden van die eerste club: 'Ik zou niet weten hoe ik moest tennissen zonder er mijn ziel en zaligheid in te leggen.'

Het duurde niet lang voordat mensen hem om privélessen vroegen. Hij stond bekend om zijn aandacht voor de juiste houding, zijn hoge verwachtingen en het feit dat je, als je naar el Jaguar luisterde, waarschijnlijk partijen zou gaan winnen.

Al binnen een paar jaar kreeg hij aanbiedingen van clubs uit het hele land om er als tennisleraar te komen werken. En zo belandde hij op de Palm Tennis Club in Los Angeles, waar hij mijn moeder Alicia leerde kennen. Ze was danseres en onderwees de wals en de foxtrot aan de clubleden.

Mijn moeder was lang en leek nog langer door de hoge hakken die ze altijd droeg. Ze liep expres langzaam en keek mensen altijd recht in de ogen. Het was moeilijk om haar aan het lachen te krijgen, maar wanneer ze eenmaal lachte, deed ze dat zo luid dat je het door de muren heen kon horen.

Op hun eerste afspraakje zei ze tegen mijn vader dat hij aan tunnelvisie leed wanneer het om tennis ging. 'Daar zul je toch een keer vanaf moeten, Javier. Anders word je nooit een compleet mens.'

Mijn vader zei dat ze niet goed snik was. Tennis maakte hem juist compleet.

Haar reactie was: 'O, nog koppig ook dus.'

Toch maakte hij de volgende dag aan het eind van een van haar lessen zijn opwachting met een bos rode rozen. Ze pakte ze aan en zei dankjewel, maar het viel hem op dat ze er niet aan rook voordat ze ze neerlegde. Mijn vader, die nog maar aan heel weinig vrouwen bloemen had gegeven, be kroop het gevoel dat mijn moeder al van tientallen hoopvolle mannen bloemen had gekregen.

'Wil je me de tango leren?' vroeg hij.

Ze wierp hem een zijdelingse blik toe. Ze geloofde geen seconde dat deze Argentijn niet wist hoe je de tango danste, al was het maar een beetje. Toch legde ze een hand op zijn schouder, hield haar andere in de lucht en zei: 'Vooruit dan maar.' Hij pakte haar hand en ze leerde hem hoe hij haar over de dansvloer moest leiden.

Mijn vader zegt dat hij zijn ogen niet van haar af kon houden, dat het verbazingwekkend makkelijk was om met haar door de zaal te zwieren.

Toen de dans was afgelopen, gaf mijn vader haar een knikje en zij glimlachte naar hem en zei nogal ongeduldig: 'Javier, dit is het moment waarop je me moet kussen.'

Binnen een paar maanden wist hij haar over te halen om er met hem vandoor te gaan. Hij zei tegen haar dat hij grootse dromen voor hen beiden koesterde. En mijn moeder zei tegen hem dat zijn dromen alleen van hem waren. Zij had buiten hem niet zoveel nodig.

Die avond vertelde mijn moeder hem dat ze zwanger was; ze zat bij hem op schoot in hun appartement in Santa Monica en vroeg of hij kon voelen dat hij het gewicht van twee mensen droeg. Met tranen in zijn ogen keek hij haar lachend aan. En toen zei hij dat hij gewoon wist dat ik een jongen was en dat ik dubbel zo goed als tennisser zou worden als hij was geweest.

Toen ik nog een baby was, zette mijn vader een kinderstoel naast de baan zodat ik naar hem kon kijken wanneer hij speelde. Hij zegt dat mijn hoofd heen en weer schoot terwijl ik de bal volgde. Volgens hem kwam mijn moeder soms langs en dan haalde ze me uit mijn stoel en zette me in de schaduw of probeerde me wat te eten te geven, maar dan huilde ik tot ze me weer naar de baan bracht.

Mijn vader vertelt altijd met veel plezier over de keer dat hij me voor het eerst een racket in de hand stopte, toen ik nog maar een peuter was. Hij gooide zacht een bal naar me toe en hij zweert dat ik op die beslissende dag uithaalde en contact maakte met de bal.

Hij rende met mij op zijn schouders terug naar huis om het mijn moeder te vertellen. Ze glimlachte naar hem en ging verder met het eten.

‘Snap je wel wat ik zeg?’ wilde hij weten.

Mijn moeder lachte. ‘Je bedoelt dat onze dochter tennis leuk vindt? Natuurlijk vindt ze tennis leuk – het is het enige wat je haar hebt laten zien.’

‘Dat is net zoiets als zeggen dat Achilles een groot krijgsheer was omdat hij leefde tijdens een oorlog. Achilles was een groot krijgsheer omdat hij was voorbestemd om dat te zijn.’

‘Aha. Dus Carolina is Achilles?’ vroeg mijn moeder met een glimlach. ‘En wat maakt dat van jou, een god?’

Mijn vader wuifde haar woorden weg. ‘Ze is voorbestemd,’ herhaalde

hij. ‘Dat is zo duidelijk als wat. Met jouw soepelheid en mijn kracht kan ze de grootste tennisster ooit worden. Er zullen verhalen over haar verteld worden.’

Mijn moeder rolde met haar ogen terwijl ze het eten op tafel zette. ‘Ik heb liever dat ze aardig en gelukkig wordt.’

‘Alicia,’ zei mijn vader. Hij ging achter haar staan en sloeg zijn armen om haar heen. ‘Over dat soort dingen worden nooit verhalen verteld.’

Ik herinner me niet dat me is verteld dat mijn moeder was gestorven. En haar begrafenis herinner ik me ook niet, hoewel mijn vader zegt dat ik erbij was. Volgens hem was mijn moeder soep aan het koken en toen ze tot de ontdekking kwam dat de tomatenpuree op was, trok ze haar schoenen aan en liet mij bij hem achter in de garage waar hij de olie in de auto aan het verversen was.

Toen ze niet thuiskwam, belde hij aan bij de burens en vroeg of ze op me konden passen terwijl hij op zoek ging naar mijn moeder.

Een paar straten verderop zag hij de ambulance en de schrik sloeg hem om het hart. Mijn moeder was op weg naar huis aangereden door een auto toen ze de straat overstak.

Nadat mijn moeder was begraven, wilde mijn vader hun slaapkamer niet meer in. Hij ging in de woonkamer slapen en bewaarde zijn kleren in een wasmand naast de tv. Dat ging maanden zo. Wanneer ik een nachtmerrie had, stapte ik uit mijn bed en liep regelrecht naar de bank. Daar lag hij altijd, met de tv nog aan – statisch geruis terwijl hij sliep.

En toen, op een dag, stroomde licht de gang in. Hun slaapkamerdeur stond open, het stof dat zich had verzameld op de deurklink was weg, en alle spullen van mijn moeder zaten in kartonnen dozen. Haar jurken, haar hoge hakken, haar kettingen, haar ringen. Zelfs haar haarspelden. Er kwam iemand om alles op te halen. En dat was dat.

Er was bijna niets van haar over. Vrijwel niets wat eraan herinnerde dat ze ooit geleefd had. Alleen een paar foto’s die ik in de bovenste la van mijn vader vond. Ik pakte mijn lievelingsfoto eruit en verstopte hem onder mijn kussen. Ik was bang dat die anders binnenkort ook zou verdwijnen.